

Foto on apareixen, l'any 2009, alguns exalumnes de l'escola de circ Rogelio Rivel, com Alba Sarraute, Joan Rosés, Enric Petit, Guillermo Aranzano o Martí Soler.
Foto © Escola de Circ Rogelio Rivel

Des de la base, han estat moltíssimes les iniciatives de joves inquiets que amb molts pocs diners han intentat fer-se un forat i créixer a base de molt voluntarisme i petites ajudes públiques.

El festival de circ de Terrassa de l'associació Tub d'Assaig 7.70, que amb minsos recursos aconsegueix filtrar el virus del circ a un dels barris més populars de Terrassa, La Maurina; o Els Mortimers, que han arrencat un festival ambiciós i arrelat al territori,

El desallotjament de la Makabra va ser un cop duríssim i molts artistes van demanar espais per entrenar. Dos anys després es va inaugurar La Central del Circ

Tiana en aquest cas. Els festivals de teatre al carrer, com el de Viladecans o l'Hospitalet de Llobregat s'han abraçat a les companyies de circ. També s'han posat en marxa la fàbrica de creació Roca Umbert, a Granollers, i Cronopis, a Mataró; tots dos en fase de creixement i de consolidació.

S'han de comptar alguns disgustos empresarials que s'han emportat molts projectes interessants pel camí, com el Circ Grottesco de Joan Montanyès *Monti* (2004), el Circ Imaginari de la família Massot (2007) o el Gay Circus de Genís Matabosch (2008). Hi ha hagut circs fantasma –Ozó i Cirkid- que malgrat les bones intencions han desaparegut del mapa com per art de màgia. Però també hi ha hagut èxits comercials, com l'arribada a través de l'empresari Genís Matabosch del circ francès Medrano a Figueres (2005 i 2006).

El festival Trapezi s'ha anat desinflant a poc a poc aquests últims cinc anys, fins que el poc aire que quedava ha fet marxar Jordi Aspa i Bet Miralta. Trapezi es pot considerar com un revulsiu del

circ català i una finestra privilegiada des d'on s'han pogut veure molt bones propostes de nou circ. El Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER) ha fet una decidida política de producció i coproducció de circ, amb

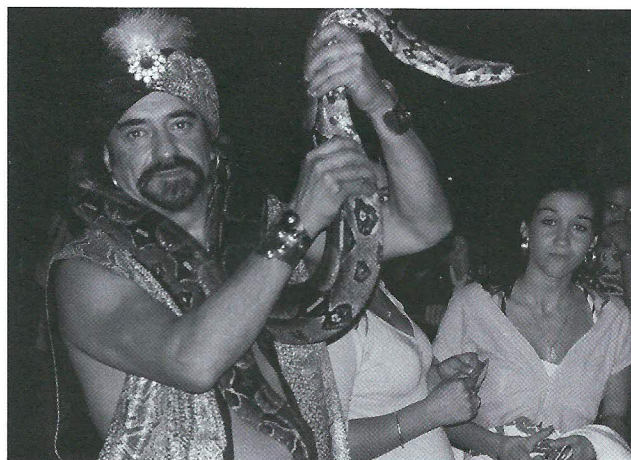
Triomfa Fulgenci Mestres al prestigiós circ alemany Roncalli i eclosionen Blai Mateu, Pepa Plana i Alba Sarraute, entre d'altres

espectacles tan notables com *Plecs* (2010) o *Capas* (2011). No ha passat el mateix, però, amb les grans infraestructures del país, com el Teatre Lliure o el Teatre Nacional de Catalunya (TNC), que han programat circ amb comptagotes tot i l'esment que el pla integral fa d'aquestes infraestructures i el debat obert durant l'elaboració del document sobre la necessitat o no d'establir quotes de circ. El TNC, que ha portat algunes perles de James Thiérree o l'excel·lent *Tranuites Circus* (2007), va estrenar també la producció més cara i el fracàs més estrepitos d'aquesta dècada: *Llits* (2009).

Dos dels grans festival de Catalunya, el Grec i Tàrrrega, han apostat –encara que amb més fortuna en el cas de Tàrrrega- per inaugurar algunes edicions amb circ per primera vegada a la història, un bon senyal que el circ tendeix a equiparar-se, no en pressupost però sí en reconeixement simbòlic, a les altres arts. En aquest sentit cal remarcar l'exposició *Circ Contemporani Català. L'art del risc*, presentada al CCCB el 2006 i la creació, el 2005, de la categoria de circ als Premis Nacional de Cultura.

L'Ajuntament de Barcelona aprova el 2003 una ordenança que prohibeix els números d'animals salvatges i discrimina als circs. Els conflictes a partir d'aquest moment són constants

D'altra banda, a nivell artístic cal subratllar la feina de Los Galindos (Marcel Escolano i Bet Garrell) tan a la pista com

L'Ajuntament de Barcelona va incomplir la seva pròpia ordenança i el setembre del 2009 va donar permís a fakir Kirman (Joan Miret) per exhibir la serp *Clàudia*. Foto © Marcel Barrera

